

Dibuixants d'ara

GARCIA LORENTE

De l'acudit a la caricatura passant per la historieta

Cada dia, en els programes informatius del circuit català de televisió, veieu les seves caricatures i també les trobeu impreses a «La Vanguardia», «Dicen...» i «Don Balón» que són els llocs on col·labora actualment Pere Garcia i Lorente encara que a televisió hi dibuixa, des de 1969, en una colla de programes, la majoria del circuit català, i hi ha fet, fins i tot, algunes pel·lícules curtes de dibuixos animats.

La història autèntica d'aquest home va començar el dia 29 de juny de 1921, al carrer Concepció Arenal, de Sant Andreu, quan va tenir l'acudit de celebrar la revetlla de Sant Pere venint al món i prenent el nom del sant de la diada. Diu que, de petit, no tenia pas una afició especialment notòria pel dibuix, que el qui dibuixava bé de veritat era un germà seu, però que aquesta afició li va anar sorgint cap al final de la guerra i se li va desvetllar plenament quan va aconseguir una col·locació a la casa Balet & Blay per ajudar a la confecció del film de dibuixos animats «Garbancito de la Mancha» que estava fent Artur Moreno. Com que aquest dibuixant tenia un estil que li agradava molt i que era capaç d'imitar a la perfecció, creu que va ser per aquest motiu que el van admetre de seguida quan es va presentar a fer unes proves. L'aventura de fer el «Garbancito» va durar un parell d'anys i Garcia Lorente hi va adquirir, a part d'experiència, una promesa (la qui avui és la seva esposa) que també treballava en els dibuixos de la pel·lícula, de manera que el saldo va ser, per a ell, eminentment positiu.

Més o menys en aquests temps comença a col·laborar a «El Once», la revista humorístico-esportiva, successora de l'inoblidable «Xut!» d'abans de la guerra, de la qual era l'ànima Valentí Castany.

En aquest setmanari hi va dibuixar gairebé fins al final (1968) una gran quantitat d'originals de tema esportiu, ram en el qual s'ha especialitzat fins al punt que creu que és l'home que més vegades ha reproduït l'imatge del vell Barça. En aquesta dècada dels 40 també va dibuixar a «Páginas vividas», una publicació creada en els darrers anys de vida de Josep M. Folch i Torres per tal d'ajudar-lo quan van ser prohibides les publicacions en català.

Una de les seves relacions més duradores serà amb l'editorial Plaza & Janès. A part de dibuixar a les publicacions «Coyote» i «Florita» dirigeix una creació seva, «Nicolás» i fa uns quants anys de director artístic de l'editorial.

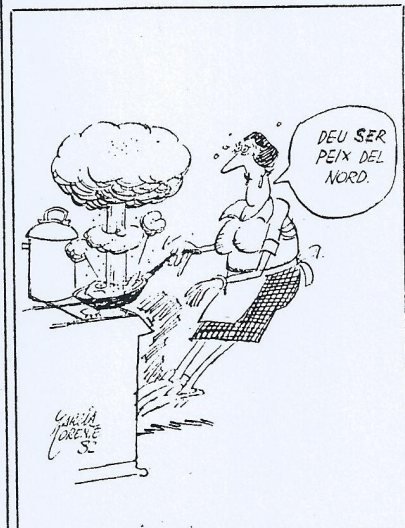
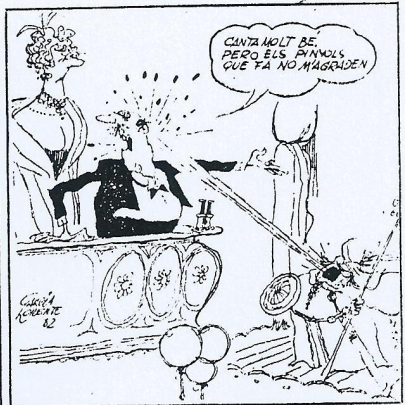
El 1955 publica un acudit cada setmana a «Hoja del Lunes» i aquí és on comença a signar Garcia Lorente en lloc del Garcia a seques d'abans. Recorda que el primer dibuix que va publicar va ser amb motiu dels Jocs del Mediterrani, que van coincidir amb unes restriccions d'aigua. Va dibuixar una font que hi havia a la plaça d'Urquinaona i, a la cua de dones amb galledes, n'hi va afegir una altra que portava una àmfora. Al cap d'uns mesos de publicar, el director d'aleshores, Rafael Delclós, li va dir que de Garcias n'hi havia molts i que havia de signar amb els dos cognoms perquè quedaria molt millor i s'individualitzaria. Com que el dibuixant s'hi resistia, el va amenaçar amb no publicar-li cap més dibuix i, davant d'un argument tan contundent, s'ho va repensar i des d'aleshores no ha signat de cap altra manera.

Li fa la impressió que ha treballat a gairebé totes les publicacions de Catalunya i a bona part de les altres. Com que es reconeix un home metòdic, amb una gran capacitat de treball, que s'autoimposa un horari, calcula que ha fet

milers de dibuixos, dels que no en guarda cap ni un. Ha treballat per diverses editorials com Bruguera («Can Can», «Pulgarcito», «Tío Vivo», «DDT» i inclús el «Mortadelo»), «TBO», «Lecturas», Amaika («El Papus»), etc... També ha publicat a «Paseo», «Paseo Infantil», «Don José», «Barrebàs», ha estat a «Diario de Barcelona» una llarga temporada i durant tres anys a la revista parisenca «Le Rire». Ara fa molta cosa de publicitat i dibuixa col·leccions de cromos. També ha creat la mascota dels passats mundials de futbol, aquell petit toro que es deia «Furia».

La caricatura va començar a fer-la amb el seu amic «Gin» a «Barrebàs» i a «El Papus» i reconeix que sempre tracta de fer-la d'una manera amable, sense fer sang i procurant que els interpretats no se sentin ofesos. Així i tot, alguna vegada ha tingut algun fracàs en aquest sentit però, en general, la majoria l'ha felicitat. Segons ell, una de les coses més difícils per a un caricaturista és posar bé els cossos dels personatges i, en aquest aspecte, el fet d'haver dibuixat moltes historiotes diu que l'ha ajudat decisivament. Amb tot, és certament curiós el fet de que el seu estil de dibuix no s'assembla gens ni mica quan dibuixa acudits i historiotes de quan fa caricatures.

Allò que no fa mai és caricatura en persona i menys per encàrrec. Diu que la millor manera de fer-la és, tenint una documentació gràfica abundant amb expressions ben diverses del personatge. Amb això i amb els nombrosos recursos que li donen els anys de professionalitat, Garcia Lorente és capaç de dibuixar, sobretot si pot fer-les en color, unes caricatures tan ben fetes com aquestes que, avui mateix, podreu tornar a veure per televisió.

Luís Solà i Dachs

